

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3354/2530

พนักงานอัยการ จังหวัด ชัยภูมิ โจทก์ นาย สานนท์ ชู นอก กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 276, ป.อ. มาตรา 277 ตี, ป.อ. มาตรา 295, ป.อ. มาตรา 340, ป.อ. มาตรา 340 ตี, ป.อ. มาตรา 288, ป.อ. มาตรา 289, ป.อ. มาตรา 371, พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2525 มาตรา 3, พ.ร.บ.รับราชการทหาร พ.ศ. 2497 มาตรา 45, พ.ร.บ.รับราชการทหาร (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2516 มาตรา 11, ป.อ. มาตรา 78

ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่พนักงานสอบสวนมิได้แจ้งฝ่ายทหารให้มาฟังการสอบสวนผู้ต้องหาซึ่งเป็นทหารตามข้อตกลงระหว่างกระทรวงกลาโหมกับกระทรวงมหาดไทยนั้น กฎหมายมิได้บัญญัติว่าเป็นการสอบสวนที่ไม่ชอบพวกของจำเลยมิและใช้อาวุธมีดปลายแหลมในการกระทำผิดแต่ไม่ปรากฏว่าจำเลยมีอาวุธ ดังนั้น การที่พวกของจำเลยมิและใช้อาวุธมีดปลายแหลมดังกล่าว จะถือว่าจำเลยร่วมกับพวกพกพาอาวุธมีดปลายแหลมนั้นไปในทางสาธารณะ ในหมู่บ้านด้วย หาได้ไม่จำเลยทำร้ายและฆ่าผู้ตายโดยเจตนาให้พวกของจำเลยข่มขืนกระทำชำเราผู้ตาย ดังนี้ การที่จำเลยกับพวกปลดเอาทรัพย์สินของผู้ตายก่อนหลบหนี เห็นได้ว่าเป็นการกระทำโดยเจตนาที่เกิดขึ้นในขณะนั้น จึงเป็นความผิดฐานลักทรัพย์ มิใช่ฐานปล้นทรัพย์.(ที่มา-สงเสริม)

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 83, 91, 276, 277 ตี, 295, 340, 340 ตี, 288, 289, 371 พระราชบัญญัติอาวุธปืนเครื่องกระสุนปืนวัตถุระเบิดดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืนพ.ศ.2490 มาตรา 7, 8 ทวิ, 72, 72 ทวิพระราชบัญญัติรับราชการทหารพ.ศ.2497 เห็นว่าตามข้ออ้างของจำเลยที่ 1 กฎหมายมิได้บัญญัติให้เป็นการสอบสวนที่ไม่ชอบทั้งตามคำให้การพยานและผู้ต้องหาในชั้นสอบสวนที่โจทก์อ้างส่งศาลก็ปรากฏเพียงว่าฝ่ายทหารร่วมฟังการสอบสวนด้วยไม่ตลอดเท่านั้น ระหว่างเกิดเหตุจำเลยที่ 1 รับจ้างผู้อื่นเข้ารับราชการเป็นทหารประจำการอันเป็นความผิดต่อกฎหมายจำเลยที่ 1 หาได้เป็นทหารประจำการโดยชอบซึ่งจะต้องแจ้งให้ฝ่ายทหารร่วมฟังการสอบสวนด้วยตามข้อตกลงดังกล่าวไม่การสอบสวนชอบด้วยกฎหมายแล้วพยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบฟังได้ว่าจำเลยที่ 1 กับพวกร่วมกันข่มขืนกระทำชำเราผู้ตายทั้งสองอันมีลักษณะเป็นการโหมหนิงเป็นเหตุให้ผู้ตายทั้งสองถึงแก่ความตายและฆ่าผู้ตายทั้งสองโดยกระทำทารุณโหดร้ายการที่จำเลยที่ 1 กับพวกร่วมกันข่มขืนกระทำชำเราและฆ่าผู้ตาย 2 คนดังที่ได้วินิจฉัยมาดังกล่าวนี้การกระทำของจำเลยที่ 1 จึงเป็นความผิด 2 กรรมส่วนความผิดฐานพาอาวุธมีดปลายแหลมไปในทางสาธารณะในหมู่บ้านโดยไม่รับอนุญาตและความผิดฐานปล้นทรัพย์ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาว่าจำเลยที่ 1 มีความผิดด้วยนั้นพยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบได้ความว่ามีคนร้ายเพียง 2 คนคือคนร้ายที่คุมตัวนางนางและคนร้ายที่คุมตัวนางตัวใช้อาวุธมีดปลายแหลมจี้ขู่นางนางและนางตัวในขณะที่จำเลยที่ 1 จับนางสาวสมพรผู้ตายไปทางหลังบ้านแต่ไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 1 มีอาวุธใด ๆ การที่คนร้ายซึ่งเป็นพวกของจำเลยที่ 1 มิและใช้อาวุธมีดปลายแหลมดังกล่าวจะถือว่าจำเลยที่ 1 ร่วมกับพวกพกพาอาวุธมีดปลายแหลมนั้นไปในทางสาธารณะในหมู่บ้านตามฟ้องหาได้ไม่ส่วนความผิดฐาน

ปล้นทรัพย์ซึ่งนางนางเบิกความว่าเมื่อไปดูศพผู้ตายทั้งสองปรากฏว่าทรัพย์สินที่ติดตัวผู้ตายทั้งสองสูญหายไปนั้นเมื่อพิเคราะห์ประกอบคำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 ซึ่งให้การรับสารภาพว่าเมื่อร่วมกันข่มขืนกระทำชำเราและทำร้ายผู้ตายทั้งสองจนแน่นิ่งไปแล้ว ก่อนหลบหนีได้ร่วมกันปลดเอาทรัพย์ของผู้ตายทั้งสองไปจำเลยที่ 1 เป็นผู้ปลดเอาสร้อยคอทองคำนาฬิกาข้อมือของนางสาวสมพรผู้ตายและปลดเอานาฬิกาข้อมือของนางสมภารผู้ตายไปด้วยตามข้อเท็จจริงดังกล่าวจึงเชื่อได้ว่าจำเลยที่ 1 กับพวกปลดเอาทรัพย์ที่ติดตัวผู้ตายทั้งสองไปพฤติการณ์ของจำเลยที่ 1 ดังกล่าวการที่จำเลยที่ 1 ทำร้ายและฆ่าผู้ตายทั้งสองก็โดยเจตนาให้พวกของจำเลยที่ 1 ข่มขืนกระทำชำเราผู้ตายทั้งสองเท่านั้นมิได้ทำร้ายและฆ่าผู้ตายทั้งสองโดยเจตนาปล้นทรัพย์และการที่จำเลยที่ 1 กับพวกปลดเอาทรัพย์ของผู้ตายทั้งสองไปก่อนหลบหนีนั้นเห็นได้ว่าเป็นการกระทำโดยเจตนาที่เกิดขึ้นในขณะนั้นคือขณะที่จำเลยที่ 1 กับพวกกำลังจะหลบหนีไป การกระทำของจำเลยที่ 1 จึงเป็นเพียงความผิดฐานลักทรัพย์ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาว่าจำเลยที่ 1 มีความผิดฐานพกพาอาวุธมีดปลายแหลมไปในทางสาธารณะในหมู่บ้านโดยไม่ได้รับอนุญาตและปล้นทรัพย์นั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย พิพากษาแก้เป็นว่าจำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 276 วรรคสอง, 277 ตี, 289, 335 พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 5) พ.ศ.2525 มาตรา 3 พระราชบัญญัติรับราชการทหารพ.ศ.2497 มาตรา 45 พระราชบัญญัติรับราชการทหาร (ฉบับที่ 4) พ.ศ.2516 มาตรา 11 ประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 11 ลงวันที่ 21 พฤศจิกายน 2514 ข้อ 7, 8 เฉพาะความผิดฐานฆ่าผู้ตายและข่มขืนกระทำชำเราผู้ตายคนหนึ่งซึ่งเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 289 และมาตรา 276 วรรคสอง, 277 ตีนั้นเป็นกรรมเดียวผิดกฎหมายหลายบทและความผิดดังกล่าวทั้งสองฐานมีอัตราโทษเท่ากันจึงให้ลงโทษฐานฆ่าผู้อื่นตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 289 รวม 2 กระทั่งให้ประหารชีวิตทั้งสองกระทั่งส่วนความผิดฐานอื่นจำเลยที่ 1 กระทำความผิดหลายกรรมต่างกันให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 91 ฐานลักทรัพย์จำคุก 6 ปีฐานรับราชการทหารแทนผู้อื่นจำคุก 1 ปีจำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพชั้นสอบสวนและชั้นพิจารณาเป็นประโยชน์แก่การพิจารณาและเป็นเหตุบรรเทาโทษลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 78 ประกอบด้วยมาตรา 52 หนึ่งในสามและเฉพาะความผิดต่อพระราชบัญญัติรับราชการทหารลดโทษให้กึ่งหนึ่งคงลงโทษฐานฆ่านางสมภารผู้ตายจำคุกตลอดชีวิตฐานฆ่านางสาวสมพรผู้ตายจำคุกตลอดชีวิตฐานลักทรัพย์จำคุก 4 ปีฐานรับราชการทหารแทนผู้อื่นจำคุก 6 เดือนรวมโทษทุกกระทั่งความผิดแล้วเป็นจำคุกตลอดชีวิตให้ยกฟ้องข้อหาปล้นทรัพย์และพาอาวุธมีดปลายแหลมไปในทางสาธารณะและในหมู่บ้านโดยไม่ได้รับอนุญาตนอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์'.

องค์คณะ

ไพรัช วงศ์วัฒน์ · ไพจิตร วิเศษโกสิน · สมบูรณ์ ฤกษ์สำราญ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3354/2530>